

Oud-leerlingen aan het woord

75 jaar in het officieel onderwijs

deel 1

1. De lagere school

Ik begon mijn school carrière in 1945 in de Albertschool. Helaas was de Albertschool nog bezet door Britse militairen en werden de lessen gegeven in de Maria Hendrikaschool, de meisjesschool in de Leperstraat en dan nog enkel 's morgens. In de namiddag was het de beurt aan de meisjes.

In die tijd ging je in Oostende of naar de stadsschool of naar de katholieke school. Maar niet elke school was in de ogen van de mensen even goed. Voor jongens was de Albertschool "de beste", ze werd bevolkt door de kinderen van de middenstand en door enkele kinderen van arbeiders die wat meer verwachten voor hun zonen. En er was ook een groepje uit de visserswijk waar de stedelijke school Vanneste aan het doodbloeden was. Voor meisjes was de voorbereidende van den "école moyenne" de sleutel tot een schitterende toekomst. Niemand sprak toen van de rijksmiddelbare meisjesschool. Ook de katholieken hadden trouwens goede en minder goed scholen. Het college en het klein college in de Oude Molenstraat waren "goede" scholen, de zogenaamde broederscholen in elke parochie waren hoogstens goed voor kinderen van arbeiders, niet voor wie het verder wilde schoppen.

De onderwijzers in de stadsscholen waren allemaal afgestudeerd in de rijksnormaalschool van Blankenberge anderen kwamen er gewoon niet in tenzij ze afgestudeerd waren in een andere rijksnormaalschool. In die eerste jaren hadden we ook nog les op zaterdagnamiddag, enkel de donderdagnamiddag was een vrije halve dag. Maar er was nog een betere lagere school dan de Albertschool: de voorbereidende afdeling van het atheneum die enkel uit drie klassen zesde voorbereidende bestond. Maar daar geraakte je niet zomaar in! Je moest slagen in een toegangsexamen! Ik mocht erin maar ik heb geen idee meer waarover het examen allemaal ging.

De lessen werden toen gegeven in drie studielokalen van het internaat langs de Rogierlaan. De drie onderwijzers waren Bals die later nog inspecteur werd, Hoorne en Verveen. Ik zat in de B-klas het domein van dhr. Hoorne, een rustig man. Het werd een jaar waarvan ik me nauwelijks iets herinner behalve dat je zowel 's middags als 's avonds bij het verlaten van de school langs de studieprefect voorbijkwam. Die stond geposteerd aan het kruispunt net buiten zijn bureau en iedereen moest hem groeten door eventueel de pet of den "alpin" af te nemen en het hoofd te knikken. Deed je dat niet dan werd je uit de rang gehaald. Niemand vond dat leuk! Let wel die man heb ik daar 7 jaar weten staan, elke dag, tweemaal daags! Een prestatie op zich.

Passeerde je bij het buitengaan mijnheer Suys dan was zijn alter ego bij het binnenkomen Marcel de portier. Die had als taak de namen van de laatkomers te noteren. Hij woonde in de kelderderdieping en moest zich dus niet ver verplaatsen om laatkomers te klissen. Marcel was een oorlogsinvalidie en mankte heel erg. Vermoedelijk had hij die job met woonst gekregen als een soort vergoeding vanwege het vaderland. Misschien een idee voor allerlei hedendaagse managers om mensen een waardig inkomen en leven te geven, ook als ze niet meer helemaal aan de normen voldoen.

Op het einde van het schooljaar was er de plechtige prijsuitreiking en die "plechtige" is helemaal correct. De plechtigheid had plaats in de schouwburg in aanwezigheid van de burgemeester of een schepen die samen met enkele andere hoogwaardigheidsbekleders en de studieprefect aan een lange tafel op de scene zaten. De ceremonie begon met het voorlezen van de namen van de gesneu-

velden van beide oorlogen. Dat gebeurde door dhrn. Deknuydt en Baeten die daarvoor plechtig uitgedost waren met rok, een hemd met omgeplooid kraaghoeken en witte handschoenen. Zij lazen elk om beurt een naam zoals die nog altijd te lezen zijn op het bord in de inkomgang. En onderwijl speelde een 4-mansstrijkje een aangepaste muziek. Daarna kwam de eigenlijke prijsuitdeling, klas per klas. De leerlingen stonden in de coulissen en elke leerling werd in volgorde van het resultaat naar voor geroepen om zijn prijs af te halen.

Elk jaar werden ter gelegenheid van 11 november de namen van de gesneuvelden eveneens afgeroepen op de speelplaats waar alle leerlingen keurig en in stilte stonden opgesteld. Wij wisten dus wel waarom er vrijaf was op 11 november!

2. Het echte atheneum waar je begint in 't zesde en eindigt in 't eerste!

Na het zesde voorbereidende was eindelijk de tijd gekomen om naar het echte atheneum te gaan. Ik meen me te herinneren dat wie niet uit de 6^e voorbereidende kwam ook aan een ingangsproof moest voldoen. Voor ons volstond het kantonaal examen. Dat was een proef die in alle lagere scholen werd afgenomen na het zesde studiejaar. En waarom kantonaal? Ons onderwijs was toen verdeeld in schoolkantons onder toezicht van een kantonaal inspecteur. Dan kwam de beslissende keuze: naar de Latijnse of de moderne.

Ik vind het beetje hallucinant wanneer ik vandaag allerlei pedagogen en andere experts hoor verklaren dat het keuzemoment voor je verdere studies zo lang mogelijk moet uitgesteld worden. Wij moesten wel op 12 jaar kiezen of beter nog: onze ouders kozen wij hadden daar weinig bij in te brengen. En die keuze was wel van groot belang. Naar de universiteit kon je alleen na Latijnse studies. Er waren enkele uitzonderingen: als je Wetenschappen A had gevolgd kon je wel wiskunde of natuurkunde gaan studeren en je kon ook deelnemen aan het toegangsexamen voor burgerlijk ingenieur, meer zat er niet in voor wie naar de moderne ging. Het was van groot belang dat de ouders de goede keuze maakten vooraleer de kinderen aan de afvallingskoers begonnen. Al wie enige naam of faam had in Oostende stuurde de kinderen dus naar de Latijnse. Daar ik over het algemeen goede uitslagen had gehad in de lagere school was het voor mijn ouders duidelijk dat ik naar de Latijnse moest wat ik dan ook deed overtuigd als ik was van mijn briljante geest.

Er waren in die tijd 3 zesde Latijnse en ik geloof 5 zesde modernes en dat waren klassen van rond de dertig leerlingen. Er zijn vandaag veel scholen die niet eens zoveel leerlingen hebben voor de volledige school.

De Latinisten bezetten de klassen beneden in de linker gang. De modernes zaten in "Siberië", een aantal klassen boven de grote turnzaal.

De uurroosters waren driemaal: 5 uur 's morgens want naast de 2 vrije namiddagen was er op dinsdagnamiddag "sport en spel". De eerste twee jaar echter werden er allerlei activiteiten voorzien onder

leiding van de leraars aardrijkskunde, geschiedenis of biologie dhr. Vansieleghem, Boven en Petrick, het zijn ook leraars van wie ik zes jaar lang les heb gekregen. Zo gingen we de haven bezoeken, de cokesfabriek in Zandvoorde, het bosje, de polders of de Oosteroever. Let wel dat het grootste deel van die bezoeken helemaal te voet werd afgelegd. Vanaf het derde jaar kon men zelf een activiteit kiezen: er waren er veel: basket, voetbal, volley, schaken. Ik koos aanvankelijk voor basket dat werd gespeeld in de Alberthal die niets anders was dan de vertrekhal van het oud-station. Waar ooit treinen vertrokken stonden basket doelen en volleynetten. Het was er kil en vochtig. De verantwoordelijke leraar was mijnheer Tiberghien. Hij stond daar in lange regenjas met hoed op. Waarom die mens belast werd met het toezicht op het basketbal is me een raadsel, er zijn weinig minder sportieve leraars dan hij. Hem was de taak gegeven om al degenen die niet voldoende goed waren in de gekozen sport enkele uren te laten spelen tot ze inzagen dat ze beter wat anders zouden doen op dinsdagnamiddag. Wat ik dan ook deed: ik trad toe tot de redactie van Westhinder het schoolblad. Gedenkwaardige meesterwerken heb ik daar niet geproduceerd maar éénmaal had ik een nogal oneerbiedige open brief aan de minister gericht over een of andere hervorming. Ik werd ontboden bij de studieprefect die me vriendelijk uitnodigde te gaan zitten. Hij begon dan een brief voor te lezen die hijzelf aan de minister had gericht met alle aanspreekvormen en eindigend met "eerbiedige groeten". Daarna vergeleek hij dat met mijn werkstuk dat hij helemaal ongepast vond om te verschijnen in het schoolblad. Het was wel de eerste keer dat ik me tegen de minister van onderwijs keerde, het zou niet de laatste keer zijn!

In die tijd gingen de leerlingen over de middag naar huis te voet of met de tram. Enkel leerlingen die verder woonden dan de Elisabethlaan mochten met de fiets komen! Op school blijven eten was enkel mogelijk voor leerlingen van buiten Oostende.

Van de leraars van die eerste jaren herinner ik vooral dhr. Defloor onze leraar Latijn. Een strenge en veeleisende leraar. We kregen de taal met massale dosissen toegediend: elke dag een uur. Elke dag werd er verwacht dat we volgende zaken leerden: minstens 10 nieuwe woorden, een grammaticaregel en een spreuk. En elke dag werd er wel iemand overhoord of was er een schriftelijke ondervra-

ging. Ik haatte het systeem, ik vond Defloor een ware beul en mijn cijfers lagen niet echt hoog maar alles wat ik vandaag nog van dat Latijn heb onthouden heb ik in die twee jaar geleerd.

Ik volgde toen zedenleer, ik had mijn ouders ervan overtuigd dat je meer punten kreeg bij zedenleer dan bij godsdienst – toen telden die punten namelijk volledig mee zoals voor andere vakken. Die lessen zedenleer werden gegeven door dhr. Noyen. Later was de leraar zedenleer mijnheer Beert. Naar ik later vernam waren beiden overtuigde katholieken! En heel verschil dus met de huidige lessen zedenleer en de huidige leraars.

Frans was het domein van de enige vrouwelijke lerares mevr. Lescauwae die algemeen bekend stond als "poeierdoze". Frans was wel een hoofdvak. Je moest minstens de helft van punten behalen om te slagen. Dat was ook zo voor wiskunde, voor Nederlands moest je zelfs 6 op 10 behalen. Voor de "bijvakken" en dat waren dus alle andere vakken volstond een 4 op 10. Maar voor opvoeding was dan weer een 5 noodzakelijk. Let wel je kreeg 8 om te starten en je kon gemakkelijker punten verliezen dan bijwinnen.

Die positie van het Frans is begrijpelijk, het was toen heel aanwezig in Oostende. Veel straatnaamborden waren nog tweetalig. Al was dat toen al onwettig. En al wie een beetje wilde meetellen sprak graag een beetje Frans. Let wel dat bij sommige leraars en niet enkel die van Frans, de huistaal Frans was.

Engels stond pas vanaf het tweede jaar op het programma dhr. Deknuydt was onze leraar en ook hij bleef dat tot het einde. Hij was zeker een uitstekend leraar want de meesten van ons hadden bij de aanvang weinig of geen kennis van het Engels. Hij had de oorlog in Engeland doorgebracht en was een oudstrijder van de brigade Piron. In de laatste les voor een vakantie vertelde hij daar soms wel eens over. Op het einde spraken we allemaal redelijk goed Engels.

In het tweede jaar waren er maar twee klassen meer. Eén derde van de leerlingen verhuisde naar de moderne die ook leerlingen zag verdwijnen naar de stedelijke vakschool die toen in de Noorse stallingen gehuisvest was. Het waternalstelsel is dus helemaal niet nieuw.

In het derde jaar was het weer kiezen. De latinisten gingen ofwel naar de Latijn - wiskunde of naar de Grieks - Latijnse en enkele gingen naar de moderne. Ook dat was een keuze die belangrijke gevolgen had. Wie naar Grieks - Latijn ging sloot de mogelijkheid af om later een aantal wetenschappelijke studies te beginnen.

Het was de gelegenheid om kennis te maken met een aantal nieuwe leraars. Voor Latijn en Grieks kregen we les van mr. Velghe. Hij was veel minder streng dan mr. Defloor wat we wel op prijs stelden maar het betekende ook dat we voor Grieks nooit dezelfde stevige basis kregen als voor Latijn. In die jaren kregen we ook te maken met dhr. Vantomme leraar Frans die in Kongo had les gegeven en wel enige moeite had met het Nederlands. En een nieuwe lerares wiskunde mevr. Delsart een jonge knappe dame waar iedereen met genoegen naar keek. Ze was een voorloopster van de vrouwelijking van het onderwijs.

De overgang naar het derde betekende het einde van het lager secundair onderwijs. In de moderne werden examens afgelegd om een gehomologeerd getuigschrift LSO te bekomen. En dat was voor velen het eindpunt van de studies want met zo'n diploma kon je deelnemen aan allerlei examens in openbare dienst. Mits je slaagde kon je zelfs starten als klerk een functie waarmee je met latere examens kon opklimmen in de hiërarchie. Bij de Latijnse werd niet gekeken naar dergelijk laag bij de grondse beslommingen. Wij zouden het allemaal verder zoeken!

En in het toenmalige derde kregen we gezelschap van een achttal meisjes van de "école moyenne". Dat betekent niet dat we echt gemengd onderwijs genoten. In de eerste plaats zaten die meisjes op de rij banken bij het venster. Ze waren bovendien voorzien van een bleekblauwe schort, waarschijnlijk om onze gretige ogen te beschermen. En gedurende de speeltijd werden ze onder de hoede van mevr. Mackelberge afgezonderd achter het "veilige" A gebouw onttrokken aan vurige blikken en opmerkingen van alle aard. En om ons nog beter te beschermen tegen ongepaste maar misschien niet ongewenste ontmoetingen, was het aan leerlingen van atheneum en école moyenne verboden voor en na de lessen door het park te gaan ook al was dit soms de kortste weg naar huis!

Aan die afzondering werd streng de hand gehouden, ik had ooit de euvel moed om met een klasgenote die ik op de hoek van de A.Pieterslaan had ontmoet verder te wandelen richting school. Dat was niet ontsnapt aan dhr. Billiaert, studiemeester. Het kwam me op 2 uur arrest en -2 voor opvoeding te staan! Die man had overigens een slechte reputatie, men vertelde dat hij de zondagmiddag in de winkel op de hoek van de Langestraat en de Christinastraat stond uit te kijken naar leerlingen die in de Vann's of de Winnipeg binnengingen. Dat waren geen dancings voor deftige leerlingen van het atheneum!

Misschien was het door de aanwezigheid van die meisjes maar in dat schooljaar was ik beslist een vervelende leerling. Zelden in orde, onoplettend, spelen in de klas, opmerkingen allerhande. Mijn resultaten waren dan ook de slechtste van heel mijn humaniora. En ik had zelfs een "buis" voor Grieks. Niet onverdiend al was dhr. Beert allesbehalve een goede leraar. Een slechte leerling en een slechte leraar leidde tusschen tot een kortsluiting. Door een of ander mirakel ben ik toch geslaagd in het herexamen en kon ik naar het voorlaatste jaar doorschuiven. Merkwaardig genoeg was dat tevens het eind van mijn slecht gedrag.

In de lessen fysica leerden we een nieuwe figuur kennen. Mijnheer Monstrey. Alhoewel ik niet echt gericht ben op exacte wetenschappen was hij van al de leraars die ik op het Atheneum heb gehad wel degene die het meeste indruk op mij gelaten heeft. Een rustige man die zijn leerstof bracht met een stralende rust. En in het laatste jaar had hij de gewoonte op het einde van de les even uit te wijden over iets wat niet in de leerstof was voorzien. Zo leerden we dat atomen niet alleen uit een kern en elektronen bestonden zoals in onze leerboeken steevast werd beweerd maar dat die structuur veel complexer moest zijn. Dat kon niet anders leerde hij. De toekomst bewees hoezeer hij gelijk had.

Voor Grieks was ik overigens niet beter geworden maar de leraar dhr. Delanghe die om een mij onbekende reden gekend was als "banane" was erg verknocht aan het Rode Kruis. En in die tijd waren

er in Duitsland veel "displaced persons" meestal Oost-Europeanen die naar het Westen waren gevlucht of niet wilden of durfden terug te keren naar hun land. Ook vluchtelingen zijn van alle tijden maar ze zijn niet altijd even welkom. Onze klas adopteerde zo'n vluchteling, een Pool die degelijk Frans kende en ik verzorgde de correspondentie met die man. We stuurden hem regelmatig een pakje, hij dankte daarvoor dan uitbundig en voor mij was die ijver groot genoeg om voor Grieks voldoende punten te behalen! En met wat kunst en vliegwerk slaagde ik ook voor Latijn. Die gemakzucht zou ik later nog betreuren.

Een ander merkwaardige leraar was dhr. Schaubroeck die ons wegwijis moest maken ik de Franse taal. Ik vermoed dat ook bij hem de thuistaal het Frans was, in elk geval had hij geen begrip voor leerlingen voor wie het Frans echt een vreemde taal was. We konden daar toen mee lachen, vandaag vind ik zijn houding en opmerkingen onaanvaardbaar. Daar ik wel goed was voor taal had hij vaak de gewoonte om te vragen hoeveel punten ik zou geven voor een mondelinge ondervraging! Als mijn quotering nogal beter was dan de zijne en de ondervraagde aandrang gebeurde het wel eens dat hij toegaf! Dergelijke fratsen lijken me vandaag niet meer mogelijk, bij ons passeerde dat zonder dat hij zijn gezag verloor. Want hij was een goed leraar voor wie kon volgen.

Voor chemie en wiskunde heb ik minder goede herinneringen. Voor chemie hadden wij het nadeel dat dhr. Hoevenaghel, beter bekend als Mazoutje het eerste jaar dat wij chemie kregen naar het leger was. De vervangers hebben alleen de herinnering nagelaten aan rumoer, wanorde en complete chaos. Ik miste dan ook de noodzakelijke basis iets wat dhr. Hoevenaghel helemaal niet begreep. Zijn slogan was "scheikunde is een belangrijk vak". En daar handelde hij naar. Ik slaagde er wel in alles van buiten te leren, maar begrijpen deed ik het niet. Hetzelfde gold voor dhr. Mackelberge. Op het einde begreep ik gewoon niet meer waar het over ging vooral voor algebra. Hij had voor mij zijn les in het Chinees mogen geven. Dat was iets wat die man niet kon begrijpen, hij was gewoon aan de sterke wiskundige knobels van Latijn-wiskunde en Wetenschappen-A waar dergelijke onwiskundige sujetten als ik niet te vinden waren.

Een ander leraar die een grote indruk op mij liet was dhr. Casteur, leraar Nederlands. Een geboren verteller en vooral in het laatste jaar waren zijn lessen vaak meer een voorbereiding op de Paasreis naar Parijs dan op onze lessen. Naast Nederlands gaf hij ook een uur esthetica. In dat povere uurtje kregen we meer inzicht in de klassieke cultuur dan in al de uren Latijn en Grieks samen. Ik ben dan ook nogal sceptisch over de waarde van die taalstudie om de klassieke cultuur te ontdekken. De meesten hadden het al lastig genoeg om allerlei teksten vertaald te krijgen.

Geschiedenis mijn voorkeursvak werd gegeven door dhr. Boven een vriendelijke man die alle moeite had om enige tucht in de klas te behouden. Echt begeistert was hij niet. Hugo Vansielegem de leraar aardrijkskunde was van een ander kaliber. Orde was er in zijn klas en toch slaagde hij er in om het leuk te houden. Wat wel opvalt voor die beide vakken hoezeer de leerstof sinds die tijd gewijzigd is. Wij waren geacht alle rivieren van het land te kennen en de meesten kenden ze ook wanneer ze er over werden onderzocht. De geschiedenis was helemaal gericht op Europa en vooral België. Het ontstaan van België was precies iets wat in de sterren geschreven was. Dat was helemaal het beeld dat de historicus professor Pirenne schetst in zijn "Geschiedenis van België" een soort vademecum van het Belgisch nationalisme. Maar het verhaal hield op na WO I. Alles wat later gebeurde in ons land was min of meer taboe: de Vlaamse kwestie, de collaboratie, WO II, er werd nauwelijks aandacht aan geschonken. Het strookte ook niet meer met de mooie idylle van Pirenne.

In het laatste jaar kregen we ook weer één uur biologie. Dat viel op zaterdag het laatste uur. Om een of andere reden moesten wij nog iets te weten komen over de wetten van Mendel en de evolutieleer. Ik vermoed dat het de bedoeling was iets over menselijke voortplanting te leren maar zover is het niet gekomen, ik heb de indruk dat mr. Petrick dat toch te gewaagd vond. Hij was een vriendelijke rustige mens. Als hij een schriftelijke ondervraging hield legde hij de afgegeven copïes op de hoek van zijn lessenaar. Daarna vertrok hij snel naar buiten om de klas naar beneden te begeleiden. Wij kenden immers de weg nog niet en beneden stond nog altijd dhr. Suys, trouw op post! Wie een slechte ondervraging had ingediend profiteerde van de kans die werd geboden om het blad te vervangen door een tekst die in de loop van de les was geschreven. Bij mijn weten is er nooit iemand betrapt en hadden wij allemaal redelijk goede punten.

Dat laatste jaar was ook het jaar van de reis naar Parijs. Het hele jaar door besteedde mr. Casteur daar veel tijd en aandacht aan. Hij kon urenlang vertellen over de impressionisten, blijkbaar zijn lievelingsschilders en over het Parijs van de jaren 20. De reis gebeurde met een autocar van Ramoudts. Je had nog geen autostrades en in Mene was er douane en politiecontrole (sommigen zouden dat vandaag opnieuw willen invoeren) waar je toch altijd wat zenuwachtig van werd. We waren gelogeed in een hotel in Montmartre niet ver van de Place Blanche aan de ene kant en de Porte de la Chapelle aan de andere. Dat was een wijk waar toen veel Algerijnen woonden en in 1957 was de onafhankelijkheidsoorlog in Algerije in volle gang. Dat had tot gevolg dat je elke nacht sirenes van politieauto's hoorde en af en toe eens een schot. Vandaag zou waarschijnlijk geen enkele school het wagen om in zo'n buurt met een school te gaan logeren. Wij hebben dat allemaal overleefd zonder er achteraf trauma's te hebben aan overgehouden. Straffe gasten toch!

Die reis naar Parijs was voor mij echt fantastische ervaring. Ik heb er voor het eerst met een meisje gedanst. Wij hadden inderdaad in de buurt een "deftig" café gevonden en onder leiding van dhr. Casteur gingen we daar elke avond heen. Het was de tijd van "The Plateters" en je kon daar heerlijk "plakkers" op dansen. We bezochten de Eiffeltoren en geraakten op de top. Vandaag moet je daarvoor uren in de file staan als je niet vooraf gereserveerd hebt. Ook het Louvre konden we toen zonder probleem bezoeken. Je passeerde zo langs de Joconde, vandaag moet je langs een serpentine aanschuiven. We zagen een ballet in de opera en woonden een boulevard stuk bij in de théâtre Mogador. En we konden dat stuk in het Frans ook begrijpen! Het moet een utopie lijken voor de leraars Frans vandaag! We maakten ook kennis met de Franse wijn, helaas niet van de beste kwaliteit, wat voor sommigen, ook ik trouwens, uitliep in misselijkheid met alle gevolgen die daarbij horen. Het was kortom een leerzame maar ook een leuke reis. Het wekte bij mij een eeuwige liefde voor Parijs en een blijvende interesse voor Frankrijk en de Franse cultuur.

En zo kwam de ultieme examenweek en de proclamatie. Voor die examenweek hadden we een hele week vrij om te studeren. In die tijd was het eindexamen in het zesde jaar helemaal mondeling met uitzondering van een Nederlandse en een Franse verhandeling. En het totaal aantal punten op het eindexamen stond gelijk aan het totaal van dagelijks werk en eerste examenreeks. Enkel voorturnen was er geen examen. Ik maakte een overweging: voor scheikunde had ik ondanks al mijn inspanningen een half punt over de helft, het was een illusie dat ik de gehele leerstof, want dhr. Hoevenaghel ondervroeg als enige over de leerstof van het volledige jaar, ook maar enigszins zou kunnen verwerken. Ik besloot dus de scheikunde te laten voor wat het was. Voor wiskunde stelde zich een analoog probleem, de algebra was voor mij een duister verhaal, voor ruimte meetkunde had ik de handicap dat ik weinig ruimtelijk inzicht had toch zeker bij wiskunde. Enkel de driehoeksmeting lag mij. Het toeval wilde dat ik die beide vakken op dezelfde voormiddag moest afleggen. Ik slaagde er in om binnen een halfuur 2 maal een nul te bekomen. Voor wiskunde was dat een beetje onverwacht omdat ik voor driehoeksmeting in het boekje met tabellen op een verkeerde cosinuswaarde keek waardoor heel de berekening ook in het honderd liep en de heer Mackelberge niet meer kon geloven dat ik dat deel wel begreep.

Die examens waren voor de rest een echte meevaller, je trok een vraag en de leraars, want ze waren met twee, begonnen eigenlijk een gesprek over de vraag en de leerstof soms van het gehele jaar. Voor mij was dat best goed want ik heb het altijd goed kunnen uitleggen. Het viel allemaal heel goed mee. Ik eindigde mijn humaniora met 75 % en twee buizen. Een rare combinatie.

De ultieme proclamatie had plaats in het kursaal nog altijd met hetzelfde ceremonieel: lijst van de gesneuvelden, strijkkje, prijzen uitgereikt door de burgemeester of een schepen en andere personen die voldoende hoogwaardig waren om aan die eretafel te zitten. 's Avonds gingen we met de hele klas en ook enkele vrienden uit andere klassen naar de Langestraat, wonderlijk genoeg had ik daarvoor de toelating gekregen van thuis maar ik moest wel om middernacht thuis zijn. Een van de meisjes had mij haar portemonnee toevertrouwd en toen ik naar huis ging was ik dat vergeten. Zowat een uur later werd er gebeld aan de deur en stond een hele groep te roepen. Eerst werd er een kan water naar beneden gsmeten en ik geloof dat het Roland Laridon was die er een natte kop een overhield. Toen ikzelf eindelijk wakker werd was het misverstand rap opgelost en vertrok de hele troep.

Jean Bly (KA1, 1957, 1Lat-Gr)